

DAVETSİZ MISAFİR

H. Neşe KOÇAK

Bu sabah uyandığında yalnız olmadığını anladım. Yine beni ziyarete gelmişti. Ve başucumda sabit nazarlarla beni seyrediyordu. Allah'ım bu ay, hatta bu hafta kaçınıcıydı? Neden beni rahat bırakmıyordu?

Son zamanlarda yoğunlaşan rüya trafiğinin içinden zorlukla gözümü açtım. Gizli bir el yardımıyla -ki bu ziyaretçimin eli olabilir- üst üste atılmış düğümlerden kurtulmuştum. Hızla fırlayıp kalktım ve kaçtım son rüyanın ezici ağırlığından. Ama ruhum hâlâ kaybolduğum çıkmaz sokaktaydı. Aklımsa, anlamaya güç yetiremediği hâlde, epey bir zaman bilmediği yerlerde avare dolaşacaktı. Orada, huzursuz uykularımın ardına kadar açtığı sırlarla dolu âlemde.

O âlem ki, önce anne şefkatiyle sarıp sarmalayan, sonra derin kuyulara fırlatıp atan zalim uykularımın şımarık çocuğu.

Ve bir tarafta uykudayken bile geldiğini hissettiren yüz­süz misafirim, diğer tarafta, bilmediği şehirlerde, tekinsiz sokaklarda, yabancı evlerde kendini arayan ben.

Sahi kimdi bu destursuz tuhaf insanlar, neydi o sıkıcı kalabalıklar, düğün mü, cenaze mi, Dante'nin cehenneminden bir sahne mi, ben neredeydim ve asıl merak ettiğim davetsiz misafirim neden yine gelmişti?

Ah bu sonu gelmez yıpratıcı kâbuslarım, onlar mıydı kapımı açan ben istemedim sevmediğim misafire. Yoksa misafirim mi beni kurtaran bu kâbuslardan? Hangisi dost, hangisi düşman?

Munch'ın "Çılgılık" tablosunu hatırlatıyordu kâbuslarım bana. Zorlukla gözümü açtığım böyle sabahlarda, banyonun aynasında gördüğüm yüzümden korkuyordum. O ünlü tablodaki gibi ağzını ve gözlerini korkuyla açmış, başını ellerinin arasına almış soluk yüzlü adama benzetiyordum kendimi. Ve resmin arka fonundaki gibi neresi olduğu belli olmayan bir başka âlemden bildiğim dünyaya uyanıyordum.

Her uyanış, gözümü açtığım mekânla, yolculuk ettiğim mekânın hangisinin gerçek, hangisinin hayal olduğu konusunda tereddütler yaşıyordu bana. Ruhum,

benden habersiz nerelerde gezip dolaşıyordu, kimlerle görüşüyordu, ne yapıyordu? Cevaplanması imkânsız gibi görünen sorular istila etmişti aklımın karanlık dehlizlerini. Ve aklım, bunları cevaplamak gerektiği zaman devre dışı kalıveriyordu hemen.

Rüya içinde rüya mı görüyordum yoksa?

Bir yandan bunları düşünürken bir yandan da beni bu dünyaya bağlayacak bir şeyler yapmak için mutfağa ilerledim. Belki sıcacık bir fincan çay ve biraz kahvaltılık, beni miskinliğimden uyandırabilirdi.

Ocağı yakıp lacivert emaye çaydanlığı üzerine koydum hemen. Bardağa kaynar suyu doldururken, buharıyla elimi yakmayı alışkanlık hâline getiren eski model çaydanlığımı görmek yüzümü güldürdü. Temiz havaya ihtiyacım vardı. Pencereleri ardına kadar açtım, saksılardaki mor menekşelere “günaydın” dedim. Uzun kirpikleri, kara gözleriyle mukabele ettiler. Şimdiden daha iyi hissetmeye başlamıştım kendimi.

Belli ki dün gece bayağı yağmur yağmıştı. Derin birkaç nefes çektim toprak kokulu temiz havadan. Şehir, dumanlı, buğulu ve ne kadar da uzak görünüyordu! Gün ışıyla birlikte aydınlanıyor, geceki ışıltılı ve gizemli elbisesini çıkarıyor, bütün çirkinliklerini gözler önüne seriyordu. Soğuk, albenisiz, sevimsiz apartman blokları insanların nefesini kesmek için sözleşmiş, kol kola vermişlerdi. Apartmanların arasına sıkışmış birkaç zavallı ağaç yalnızlığın hüznü tablosunu çiziyordu çok uzaklardan. Maviliklerden habersiz, gri bir gökyüzünün altındaydı büyük şehir.

Kalabalıklardan, kirli havadan, şehirden uzak olmak güzeldi. Gökyüzüne kaldırdım başımı, parlak ve açık maviydi. Ağaçlarla dolu bahçe ise sarı, kahverengi ve yeşilin egemenliğindeydi. Pencerenin hizasını çoktan geçmiş kiraz ağacı, bir türlü büyümeyi beceremeyen küçük elma ve dut ağacı, komşu bahçeden el sallayan, yan yana, yemyeşil dört adet ladin de sabah selamımı aldılar. Yeşil çimenlerin üzerine, kimi sırt üstü, kimi yüz üstü uzanmış sarı yapraklar, tutunmayı hala becerebilen, dallardaki arkadaşlarına bakıp iç geçiriyorlardı. Ala kargalar, sağda solda yiyecek bir şeyler bulma ümidiyle iri gövdelerini daldan dala taşıyorlar, çözmeye vâkıf olmadığım şifreli kelimelerle konuşuyorlardı. Minik birkaç serçe, birbirlerinin gagasından aşırıdıkları bir parça ekmek için kavga ediyorlar, çıkabilecekleri en yüksek sesle bağırışıp didişiyorlar, mücadeleyi bırakmıyorlardı.

Gördüğüm güzellikler sayesinde evime ve üstünde yaşadığım gezegene alışmaya başlamıştım ki, dışarıdan gelen miyavlama sesi rüyamda bir kedi gördüğümü hatırlattı bana. Ağaçların altında, kediyle köpek arası birkaç tuhaf yaratık belirdi, sonra hepsi tek bir bedende birleşip masum, sevimli bir kedi yavrusuna dönüştü, pencereden kucağıma atladı. Tam okşamaya koyulmuşken bu sefer süt kokulu, ipek tenli bir bebek oluverdi.

Peki ya bu ses? Bir bebek sesi olamazdı. Sanki çok yakınlardan geçen bir tren çığılıydı.

Tam trene binmek için bavulumu hazırlasam mı diye düşünürken misafirim yeniden beni kendime getirdi kolumdan tutup içeri çekerek;

“İyi misin?” diye sordu sert bir ses tonuyla.

Başımın arkası zonkluyordu.

“Yine mi sen” dedim. Fakat haklıydı. Bir an önce kendime gelmeliydim.

Misafirin beni çekip götürdüğü tarafta sesin kaynağını buldum. Az önce ocağa koyduğum çaydanlıkta kaynayan suyun sesiydi. Ortada ne bebek ne de tren vardı. Böylece yolculuğum bir başka sabaha kaldı. “Off” dedim. “Ne güzel olurdu biraz uzaklaşmak, bilmediğim bir yerlere gitmek. Kök saldım sanki buraya.”

Misafirim söylediğimi duyunca, kaşlarını çattı. Kızmıştı bana. Zaten her gece bilmediğim yerlerde gezmiyor muydum?

Bu gereksiz düşüncelerden sıyrılıp yeniden kahvaltıya odaklanmalıyım. Sakinleştirici lavanta çayı iyi bir seçim olabilirdi. Bahçeden toplayıp kuruttuğum lavantadan bir yemek kaşığı dolusu demliğe koydum. Çaydanlıkta kaynayan sudan üzerine ilave ettim ve demlenmeye bıraktım. Lavantanın ferahlatıcı kokusu mutfığa yayıldı. Siyah zeytinin üzerine sızma zeytinyağını gezdirip kekiğini serptim. Biraz peynir, bir parça ekme derken telefon çaldı. Yeniden gerildim. Kimseyle konuşmak istemiyordum misafiri göndermeden. Arayan annemdi. Açmazsam olmaz, meraklanır tekrar arardı.

İstemeyerek elim telefonun düğmesine gitti. Cansız ve uykulu sesimi duyunca “Yeni mi uyandın yoksa” dedi otoriter ses tonuyla. Suçumu bağışlatmak istencesine misafirimden söz ettim ona. Beni çileden çıkaran arsızlığından yakındım.

“Bir an önce kahvaltını yap ve sıkı giyin, eminim ayağında çorap bile yoktur. Bir de sana verdiğim ilaçtan iç, belki o zaman gider” dedi. Birkaç dakika küçük dedikodular yaptı. Neyse ki misafirim var diye her zamankinden kısa kesmişti konuşmayı.

“Anneler boşa konuşmaz, bir bildikleri vardır elbet” dedim bir teselli umarak. Onun ördüğü kalın şalı omuzlarıma aldım, yün çoraplarımı ayağıma geçirdim. Tekrar mutfığa gittim. Güneş, yemek masasının üzerine küçük bir ışık demeti bırakmıştı. Aldım, minnetle kabul ettim bu değerli hediye. Mavi porselen fincanıma çayımı doldurdum, yulaf ekmeğinden bir dilim kestim, her zamanki yerime oturdum. Her lokmada biraz daha kendime geliyor, sanki her yudumda iyileşiyordum.

Bir baktım; sokak kapısı yavaşça açıldı. Benden yüz bulamayan misafirim ağır adımlarla uzaklaşıyordu. Derin bir oh çektim. Bu seferlik kazanmıştım. Çayımı tazelemek için homurdanan çaydanlığa yöneldim. O an, benim için mutluluğun sesiydi bu. İnceden inceye havaya karışıp raks ederek içimi ısıtan buharı ise mutluluğun resmiydi.

Yeniden doğmuş gibiydim. İlaç almadan gönderebilmişim bu seferlik inatçı baş ağrımı.